

imod; den høitærede Minister vil miste sin Sjæmel dertil, naar Forslaget forkastes; men hvorvidt Ministeren desuagtet vil gjøre det, kan jeg ikke vide. Seg er saa meget mere foranlediget til at gjøre denne Bemærkning, naar jeg tager Hensyn til den Ytring, den høitærede Minister fremkom med lige over for Forslaget om at negte Eftergivelse af Forpagtningsafgift af Nordruplund og Mørup. Med Hensyn dertil forbeholdt Ministeren sig at tage sin Beslutning efter Overveielse af, om det stemmer bedst med Statskassens Tarv at gjøre dens Net gjældende eller at bevilge yderligere Henstand. Det var den høitærede Ministers Ord, Ministeren erklærede altsaa her, at han ikke ansaa sig for bunden ved den Beslutning, her tages. Det er en Negtelse, her foregaar, og naar den høitærede Minister her har begjæret en Bevilling, maa han antages at anerkjende Betydningen af en Negtelse deraf. Hvorfor begjærer han ellers en Bevilling, som han anser for fornøden, naar han mener at kunne gjøre hvad han vil, uagtet den negtes? — Hvad Skovbetjentenes Byggelaan angaar, som Ministeren ønsker eftergivne, gjælder jo for disse Betjente det Samme som for mangfoldige andre Embedsmænd og Betjente, at der er tilstaaet dem en Løn og Frihellig, men med Forpligtelse til at holde Boligen vedlig og gjenopføre den, naar den forfalder eller afbrænder og maa ombygges. Det gjælder for disse Skovbetjente som for Andre, at de have Frihellig, men med denne Indskrænkning, og det kan for disse Bestillingsmænd som for mangfoldige andre Embeds- og Bestillingsmænd, særlig under Kultusministeriet, meget vel hændes, at de, skjøndt de have frit Hus, kunne komme til at betale en temmelig høi Husleie. Det er deres Lønningsforhold, og dem forlanger den høitærede Minister nu forandrede i dette Tilfælde, fordi han siger, at det er ubilligt, at de skulle betale Husleie, naar der er tilfikkret dem frit Hus, men der er ikke tilfikkret dem frit Hus. — Naar den meget ærede Minister ved Papirkonkurrencen vil gjøre Tolben gjældende i det fulde Omfang, kunde han ligesaa godt fra første Færd af have indskrænket sig til indenlandske Fabrikker. Den høitærede Minister vil ikke ad den Vej kunne vente at faae noget brugbart

Tilbud fra Udlandet, som han i Virkeligheden kan staa sig ved, naar han opretholder dette. Det skal forøvrigt glæde mig, om Ministeren kan faae det; thi saa vil jo Følgen blive den, at vi faae vort Papir for Licitationsprisen + Tolben; det bliver det faktiskste Forhold; thi Tolben gaar ind i Statskassen ad anden Vej. Men dersom den meget ærede Minister vil gennemføre det saa langt, at Tolben skal fuldt regnes med, og det er i Henhold til bestaaende Love, som den høitærede Minister saade, at Tolben er paalagt, bliver Virkningen i Virkeligheden den, at man giver de nuværende Fabrikker en meget betydelig Præmie i dette Tilfælde for at paatage sig Leverancen af Statens Papir. Herved er der ikke Tale om at tage noget særligt Hensyn til Udlandet; det gjør jeg aldeles ikke; det er ikke Udlandets Fabrikker, jeg ønsker i mindste Maade at begunstige. Mit Niemed er kun, at Staten kan faae sit Papir saa billigt som muligt, og det faar den, naar den faar det til den Pris, Udlandets Fabrikker kunne levere det til, selv om der er en indenlandsk Fabrik, der kan levere det til samme eller billigere Pris. Forøvrigt vil denne Sag jo komme for i næste Samling, da Ministeriet efter de Bilag, der foreligge for os, vil være nødt til at komme til Rigsdagen med den endelige Bevilling, som Ministeriet har Trang til.

Naar den ærede Krigsminister yttrede, at han vil være villig til at ubvide Driften af Åsferød Fabrik, naar begge Thing vare enige om en saadan Udvidelse, skal jeg hertil kun sige, at jeg vilde ønske, at Ministeren vilde anvende samme Grundætning i alle andre Tilfælde, at han kun vilde tage de Bevillinger eller gaa til de Foranstaltninger, som begge Thing vare enige om. Men hvorfor vil den høitærede Minister i dette Tilfælde gjøre en for ham saa aldeles fremmed Grundætning gjældende? (Krigsministeren [Bahrson]: Det er den paatrængende Nødvendighed, det kommer an paa!) Men det er, fordi Begjæringen er kommet fra Folkethingets Side, og det altsaa er Folkethinget, der skal stilles ringere end Landsthinget? De Bevillinger, som Landsthinget ønsker fremmede, har den meget ærede Minister ikke Noget imod at sætte i Værk, selv om Folke-